

Oppepper

Thuis of op je werk, een Oppepper maakt je sterk

www.actiefonline@gmail.com

2e jaargang, nummer 16

Bidden...Praten met God...Hem al je problemen geven; rust en vertrouwen vinden. Antwoord op je vragen. Dat klinkt goed. Dat willen we allemaal. En toch lukt het ons niet altijd om al die mooie woorden ook werkelijkheid te zien worden en daar gaat de Oppepper deze week over.

Oppepper

Laat in de middag kwam ik er binnen. Ik was nog nooit eerder in deze kerk geweest, maar wilde graag even alleen zijn om mijn gedachten te ordenen. Het was er kil en somber. De zon was al bijna onder en het gebouw werd langzaam versluierd in lange schaduwen die dreigend voortslopen. En het werd snel erger. Wat een naargeestige plaats, dacht ik bedrukt. Ik stond weer op om weg te gaan. Een diaken zag dat ik weer wegging en sprak me vriendelijk aan en zei: "Nee, gaat U nog niet weg. Wacht toch nog even tot het licht aangaat!" Ik begreep niet wat hij bedoelde maar besloot weer te gaan zitten. De zon was nu volledig onder en ik zat haast in het pikdonker. Wat deed ik hier? Wat moest ik in deze koude omgeving?

En opeens gingen de straatlantaarns aan.

Het leek wel een wonder. Wat een verandering. Ademloos keek ik naar het licht van de straatlantaarns dat door de prachtige glas in lood ramen straalde. Het was inderdaad een spectaculair, hemels schouwspel en ik voelde nieuwe kracht en inspiratie in me opwellen. Eerst was het beklemmend maar nu het licht was aangegaan was alles anders. Toen dacht ik aan de duisternis die zo vaak de vreugde uit mijn leven probeerde te smoren en hoe diezelfde duisternis er direct vandoor gaat als Gods licht mijn hart binnenstroomt. Ik was blij dat ik had geluisterd naar die oude diaken...Ik had iets belangrijks geleerd: "Ik moet altijd geduldig wachten tot het licht aangaat!"

Leer hoe je Hem kunt laten leiden

Problemen, moeilijkheden...obstakels? Soms bidden we keer op keer maar er gebeurt niets. We proberen vertwijfeld om het probleem bij God te brengen maar we zijn nog steeds angstig en onrustig. We voelen niets van die vrede waar we over gehoord hebben. En uiteindelijk gooien we het bijltje er maar bij neer. God antwoordt niet. Hij geeft niet echt om me.

Maar God geeft wèl om Zijn kinderen. Hij verlangt er juist naar om onze gebeden te beantwoorden. Breken wij soms misschien onbewust de regels van het spel waardoor onze gebeden onbeantwoord blijven? Nemen wij bijvoorbeeld wel de tijd om ook heel stil te luisteren naar wat God tot ons hart te zeggen heeft. Durven we wel echt te luisteren? Vertrouwen we eigenlijk wel echt en wachten we geduldig en in vertrouwen op Gods aanwezigheid? Misschien moeten wij ons geloof zo nu en dan eens eerlijk onder de loep leggen en aan God vragen om ons te laten zien waar we eventueel tekort schieten. Dan kunnen wij weer groeien gaan wij God ook beter te begrijpen. Maar soms hebben we daar de rust niet voor. Rust en vertrouwen gaan tenslotte hand in hand en die rust hebben we juist niet. Je zit tenslotte nu met dat probleem. Je wilt nu verlossing, nu direct. En zo wordt het ene schietgebed na het andere naar de troon van God gestuurd. Maar in wezen heeft zo'n houding niets met geloof te maken. maken heeft. Zo'n instelling verzwakt ons geloof juist en eindigt in ongeloof. We begrijpen niets van God.

Maar God is geen harde, koppige en starre oude man wiens onbereidwillige houding overwonnen moet worden door ons voortdurend gesmeek. God verlangt er juist zo intens naar om onze gebeden te beantwoorden en ons persoonlijk lief te hebben. Maar daar is geloof voor nodig. Daar is licht voor nodig. Gods licht en niet het vage schijnsel van onze eigen oplossingen om aan de problemen te ontsnappen. Trek je met Hem terug en leer hoe geweldig het is om alleen met hem te communiceren. In de stilte van onze binnenkamer. Hou je vast aan Zijn Woord want Hij heeft beloofd dat hij voor ons zal zorgen, ook al zien we het antwoord nog niet. Hij laat ons niet vallen. Op Hem kun je bouwen. Laat Hem je dus leiden naar groene en grazige weiden.